

Εἶχα λάβει λοιπὸν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν καλὴν θείαν μου Σωρρονίαν, καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἐκαίην ἦτον καταδίκη παντὸς διὰ τὸν ἄφροντιν καὶ ἀπερίσκεπτον ἄγαμον εἶναι, τὸν ὅποιον ποτὶ χωρὶς λύπην δὲν ἐγκαταλείπομαι. Ἡ σεβαστὴ μου κυρία Σωρρονία μοῦ εἶχεν εὐρεῖ σύζυγον, συνοικέσιον λαμπρὸν, ἔλεγε, τὸ ὅποιον δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσωμαι νὰ μᾶς φύγῃ. Ὅλα, ἔγραφε, τὰ συμφωνήσῃ καὶ τὰ ἐτελείωσεν ἡ ἰδίᾳ, καὶ ἄλλο δὲν μένει εἰμὶ νὰ υπάγῃ καὶ νὰ στεφανωθῶ. Ὅθεν καὶ ἐπροσκαίλει νὰ μὴ χάσω καιρὸν, ἀλλὰ ν' ἀναχωρήσω ἀμέσως. Βλέπετε πόσον ἀπλῶ καὶ εὐκολὰ ἐτελείοντο ἡ καλὴ μου θεία τὰς ὑποθέσεις της.

Ἐν τούτοις, τίποτε θετικὸν περὶ τῆς νέας οἰκογενείας μου δὲν ἐγνώριζα, ἐκτὸς τοῦ ποσοῦ μόνου τῆς προικῆς, τὸ ὅποιον ἀληθῶς παρέλυε πᾶσαν κατὰ τῶν συμβουλῶν τῆς θείας μου ἀντίστασιν. Ὁ μέλλων πενθερός μου ἦτον ἐμπορος πλούσιος, ὁ καλῆτερος τῶν ὑποκόπων, καὶ περιπλέον χῆρος, προτερέμματα στολίζον καὶ τελειοποιούν τὰ λοιπὰ του προτερήματα.

Ὅσῳ διὰ τὴν νόμψην, ἡ θεία μου τὴν ὀνόμαζεν ἀληθὴ μαργαρίτην. Δυστυχῶς, πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἡ θεία μου ἐφόρει ὀμματωδία, καὶ παραξένον δὲν ἦτον ἡ ἔκλογη ἔγεινε μὲ τὸ μέσον τῶν φωτιστικῶν τούτων ἐργαλείων· ἀλλὰ τέλος πάντων ἔλαβα καὶ μικρὰν τοιαύτην ἀπάτην πρὸ ὀφθαλμῶν, τὴν προῖκα τὴν εὐμαία ἀξιόλογον, καὶ ἔπρεπε νὰ ἦναι τέρας ἡ μνηστὴρ, ὥστε ἡ οἰκία τοιαύτης προικῆς νὰ μὴ δυνηθῇ νὰ τὴν σκεπασῇ.

Ἐπὶ τοῖς λοιπὸν τόσον μόνον καιρὸν, ὅσοι ἐχρειάζετο τὸ νὰ ἐβάλω εἰς τάξιν τὰ φοριματά μου. Τὴν θέσιν μου τὴν εἶχα συμφωνήσῃ διὰ τὴν αὐριονεὶς τὸ Γραφεῖον τῶν Ὀδοιπορικῶν Ἀμαξῶν. Ἀπεφάσισα δὲ ν' ἀναχωρήσω χωρὶς νὰ ἰδῶ κανένα, καὶ φανερῶς τὸν ἀποκὸν μου, διὰ τὸν ὅποιον, νὰ ἐπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἀντρεπόμεν ὀλίγον. Ἐγὼ δ' ἄλλοτε τόσο δύσκολος καὶ κινούμενος εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ γάμου, ν' ἀποφασίσω ἄνευ νὰ νυμφευθῶ νέαν ἀγνωστον! Τότε ὅμως εἶδα παραρηκτικὰ τὰ πράγματα· ἐθεώρησα τὸν γάμον ὡς ἀπὸ τῶν κοινωτικών, τὸ ὅποιον ἔπρεπε μίαν φοράν νὰ ἐπιληρώσω· καὶ τὸ καθέκον δ' ἐρένιμος ἄνθρωπος τὸ ἐπιληρῶς καὶ δὲν παραπονείται. Τὰ παράπανα εἶναι τοῦ μαρτοῦ, εἶπεν ὁ ποιητής.

Ἀνέβην εἰς τὴν ἄμαξαν περὶ τὴν ἐδδόμην ὥραν τῆς ἑπτάρας. Εἶχα δικαίωμα εἰς τὴν πρώτην θέσιν τοῦ μπροστίνου μέρους· ἀλλὰ μὲ εἶχε προλάβει ἄλλος, διότι, ὡς ἔπρεπε τῆς θυρίδος, εἶδα δύο ὁδοιπόρους καθήμενους ἔξω, ἄνδρα καὶ γυναῖκα. Μολαταῦτε, ἂν ἐπῆραν τὴν θέσιν μου, μοῦ εἶχαν ἀφήσει τὴν ἄλλην γωνίαν· διότι ἦτον τὸ ἴδιον, ὅθεν καὶ δὲν εἶπα τίποτε.

ὑποθέτετε δεδαίως ὅτι τὴν ἄλλην γωνίαν κατεῖχεν ἡ γυνὴ ἐκαίην, τῆς ὁποίας ἀκόμη ἄλλο τι δὲν ἐβλεπα πρὸς τοὺς μακροὺς καὶ ξανθοὺς βοστρυχοὺς, ἐξέρχοντο ἀπὸ βελούδινον μαῦρον πέτασον. Παντάπασι. Ὁ σύμπροσθεν εἶχε καταλάβει ἀδιαφόρως τὴν κατωτέραν θέσιν, καὶ τόσο καλὰ εἶχε χωθῇ, ὥστε ἀπὸ πῶς ἐκαρφώθη ἐκεῖ νὰ μὴν αἰωνίως. Ὁ ἄνθρωπος ἦτον πενηντοντούτης, παχύς, παχύρριν, κόκ-

κινος, φαιδρός, καὶ κοινοτάτης κατὰ πάντα φυσιογνωμονίας.

Ἡ δὲ νεάνις, ἡ διὰ τὴν ὄλως ἀφιλόφρονα τοῦ συντρόφου της ἀδιαφορίαν, πλησίον μου καθημένη (διότι νεάνις ἦτον, ἢ μᾶλλον παιδίον), στρέψασα πρὸς τὸ μέρος μου τὴν κεφαλὴν, μὲ τὴν ἄφροντιν ἐκαίην καὶ μηχανικὴν πρὸς τὰ ἀδιαφορὰ ὄντα περιεργίαν, μ' ἔβαλεν εὐθὺς εἰς θέσιν νὰ ἰδῶ τὸ σύνολον τῆς ὥραιας καὶ ἀγγελικῆς της μορφῆς. Φαντασθῆτε τὸ καθαρώτερον ὡσεὶδὲς πρόσωπον τοῦ κόσμου, τὰς χαριστεράς γραμμάς, ἐπιδερμίδα ξανθῆς μὲν χροιάς, ἀλλ' ἔχουσιν τὸ δροσερὸν ἐκείνου, τὸ μὴδὲν κοινὸν ἔχον μὲ τὴν λυμφοειδήν χροιάν τῶν πλείστων Ἀγγλίδων ὀφθαλμοῦς γαλανοὺς καὶ ζωηροτάτους, καὶ ἀπαυγάζοντας εὐτολμόν τι καὶ ῥιψοκίνδυνον ὑπὸ τὴν δειλὴν καὶ ἀγνήν της παρθένου συστολήν· χεῖλη ῥοδόχροα καὶ παχία ὀπασοῦν, ἐπαυξάνοντα οὕτω τοῦ γοητευτικοῦ ἐκείνου προσώπου τὸ θέλητρον. Ἄν εἶχε φθάσει τὰ δεκαεπτά ἔτη, οὔτε μίαν ὥραν δὲν τὰ ὑπερέβαινε· ἦτον νεάνις, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ χθές. Προχθὲς ἀκόμη, ἦτον παιδίον, καὶ μὲ τὰ παιδία ἐπαίξετε τρέχουσα. Ἀλλὰ μεταξὺ τῆς χθὲς καὶ τῆς προχθὲς πολλάκις μετολαβεῖ ἄδυστος. Τὰ παιγνίδια διαδέχεται ἡ σύννοια, τὴν ἀφροντισίαν ἡ σκέψις· καὶ τὸ στήθος, τὸ ὅποιον ἐλογίζετο κενὸν θησαυροῦ κιβώτιον, ἀνακαλύπτεται αἰφνης περιέχον καρδίαν, καὶ καρδίαν πάλλουςαν ἰσχυρῶς. Ὅποιον παράδοξον ὃν ἡ γυνὴ!

Μήπως, ἔλεγα κατ' ἐμαυτὸν, ὁ κύριος οὗτος εἶναι τῆς μικρᾶς ταύτης ὁ σύζυγος; Ἀλλόκοτος θὰ ἦτον ἡ ἐνωσις, ἀλλ' ἔχει ἀπίθανος· διότι τοιαῦτα συζυγία εἶναι συχνότατα εἰς κοινωνίαν ὅπου οἱ ἄνθρωποι νυμφεύονται δι' ὅλας τὰς αἰτίας, ἐκτὸς τῆς μόνης ἰσως ἥτις ἔπρεπε νὰ κάμνη τὸν τοῦ γάμου δεσμόν διαπαντός ἀδιάρρηκτον. Ἐγὼ μολαταῦτα ἡχαριστούμην διὰ τὸ ἀγροίκον τῶν πρῶτων του, διότι ἀντὶ νὰ ἔχω αὐτὸν πλησίον μου, εἶχα τὴν ὥραιαν συνοδοιπόρον του. Ἐρωτικὸς σκοποῦς δὲν εἶχα βεβαίως, ὡς ἄνθρωπος ὅστις ἐπὶ γαῖαν νὰ νυμφευθῶ ἐπρετίμων μόνον — καὶ τοῦτο δύσκολον δὲν εἶναι νὰ ἐνοηθῇ — τὴν ἐλαφρὰν ἀρὴν λευκοῦ γυναικείου ἐνδύματος παρὰ τὴν ὀχληροτέρην προστριβὴν γονάτων καὶ ὤμων παχυσάρκου ἀνδρός.

Ἀναβάντων ἔβη ὅλων τῶν συνοδοιπόρων, ἐκλείσθησαν αἱ θυρίδες τῆς ἀμαξῆς, ἤχησεν ἡ σάλπιγξ τοῦ ὁδηγοῦ, ὁ ἥνιοχος ἐξέσχισε τὸν ἀέρα μὲ τὸ κλασικὸν ἐκείνου κτύπημα τῆς μαστίγος, τὸ τόσο καταληπτόν εἰς τοὺς ἵππους, ἡ ἀμαξὴ ἐκλονήθη καὶ διέτρεξε καλπάζουσα τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, τὰς ὁποίας δὲν ἐβράδυνε ν' ἀφήτῃ ὅπισθω της.

Καὶ ἐνὸς μὲν διαβαίνωμεν τὰς ῥύμας τῆς πόλεως, ὁ ὀφθαλμὸς, ὡς λυπούμενος ἰσως αὐθόρμητως, διότι ἀφίνει χώραν προσφιλεῖ, κύπτει εἰς τὴν θυρίδα, μεταβαίνων ἀπὸ ἐργαστήριον εἰς ἐργαστήριον, παρατηρῶν ταχέως τὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ ζητῶν περιέργως ὀαλίζουσιν τινα πωλητήριον, ὡς νὰ ἦτον δυνατόν, περιστάσεως τυχεύσεως, νὰ σταθῇ ἡ ἀμαξὴ καὶ νὰ συνεργήσῃ εἰς ἐρωτικὸς σκοποῦς. Τότε, δὲν προσέχει ἀκόμη ὁ ἄνθρωπος εἰς τοὺς συνοδοιπόρους του, διότι ἔχει καιρὸν νὰ